

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 684/2021
28.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бојан Патрић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Управа за извршење кривичних санкција, Казнено поправни завод ..., чији је законски заступник Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради исплате разлике зараде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3233/18 од 26.11.2018. године, у седници одржаној 28.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 3233/18 од 26.11.2018. године, одбија жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1 727/17 од 24.04.2018. године, а захтев тужене за накнаду трошкова поступка по жалби се одбија.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 194.762,00 динара.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 727/17 од 24.04.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име разлике зараде исплати појединачно одређене месечне износе, са законском затезном каматом од доспелости до исплате, ближе одређене овим ставом изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 124.200,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3233/18 од 26.11.2018. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да му на име разлике зараде исплати појединачне одређене месечне износе, са затезном каматом од доспелости до исплате, ближе одређене овим ставом изреке, као неоснован и у ставу другом изреке тако што је обавезан тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 15.000,00 динара и одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 124.200,00 динара, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби као

неоснован, а ставом трећим изреке обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове поступка по жалби у износу од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужилац из свих законских разлога из члана 407. став 1. тач. 1. до 4. као и с позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

С обзиром да је ревизија тужиоца дозвољена по одредби члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14), то није било потребе да се о истој одлучује као о посебној ревизији.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује посебно на остале битне повреде одредаба парничног поступка, због којих се ревизија, у смислу члана 407. став 1. ЗПП може изјавити, иако је ревизија формално изјављена из тих разлога.

Из утврђеног чињеничног стања произлази да је тужилац запослен код тужене на неодређено време на основу решења од 24.08.2007. године и распоређен на радно место ... – ..., са укупним коефицијентом за обрачун плате од 2,21. Решењем од 11.02.2008. године, тужилац је распоређен на радно место ..., са коефицијентом за обрачун зараде од 2,78, а решењем од 18.11.2011. године утврђен му је укупан коефицијент 2,85. Током 2011. и 2012. године против тужиоца је вођен дисциплински поступак, који је окончан тако што је опозвано решење Дисциплинске комисије о удаљењу са рада тужиоца, јер су престали разлози због којих је донето и одлучено да се тужилац врати на рад од 15.05.2012. године. Решењем од 29.06.2012. године тужилац је распоређен на радно место Коефицијент за обрачун плате му није био утврђен, а решењем од 16.07.2012. године, предвиђено је да има право на зарadu у висини минималне зараде. Решењем тужене од 09.11.2012. године тужилац је распоређен на радно место ..., са коефицијентом 1,95. Решењем о распоређивању од 04.12.2012. године, усвојена је жалба тужиоца и решење од 09.11.2012. године стављено ван снаге, те тужилац распоређен на радно место ... у звању ... у КПЗ ... и одлучено да се решење примењује од 09.11.2012. године. Решењем од 28.05.2014. године тужилац се распоређује на исто радно место, са коефицијентом 2,53. У спорном периоду од јула 2012. године до маја 2014. године тужилац је примао умањену плату, а наведена решења о премештају, утврђивању коефицијената и исплати минималне зараде, код туженог нису завођена, нити су уручена тужиоцу.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да тужилац има право на накнаду штете у виду разлике између износа плате коју је примио у утуженом периоду и износа који би остварио да није дошло до незаконитих премештаја на радна места са нижим коефицијентом. Нарочито у ситуацији када тужиоцу наведена решења нису достављана и када је опозвано решење дисциплинске комисије о удаљењу са рада од 15.03.2012. године и одлучено да се тужилац врати на рад почев од 15.05.2012. године. Како је тужиоцу исплаћивана умањена плата без законског основа, то је његов тужбени захтев усвојен.

Другостепени суд је након отворања расправе закључио да је првостепени суд на основу правилно утврђеног чињеничног стања погрешно применио материјално право. Наиме, по ставу другостепеног суда, иако решења тужене којима је одлучивано о тужиочевим правима садрже поуку о правном леку тужилац их није побијао пред Жалбеном комисијом, нити је покренуо управни спор, те су та решења коначна и правноснажна и тужена је по њима поступала, односно обрачунавала и исплаћивала плату тужиоцу. Како је тужилац потписивао решења којима је одлучено о његовим правима, околност да иста тужиоцу нису уручена, по мишљењу другостепеног суда, нема значаја, јер је тужилац имао сазнања да је о његовом праву на плату одлучено.

Врховни касациони суд налази да се основано ревизијом тужиоца указује на погрешну примену материјалног права, због чега је другостепена песуда преиначена.

Одредбом члана 2. став 2. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр.24/05, 32/13), прописано је да се одредбе овог закона примењују и на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није другачије одлучено. Одредбом члана 193. истог закона, прописано је да се запосленом у писаном облику доставља решење о остваривању права, обавеза и одговорности са образложењем и поуком о правном леку, осим у случају из члана 172. овог закона. Одредбом члана 140. Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“, бр.79/05, 104/09), прописано је да о правима и дужностима државног службеника одлучује руководилац решењем, ако овим или другим законом или другим прописом није другачије одређено. Према одредби члана 142. истог закона, Жалбена комисија одлучује о жалбама државних службеника на решења о којима се у управном поступку одлучује о њиховим правима и дужностима и о жалбама учесника интерног и јавног конкурса.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања и наведених законских одредаба, произлази да би запослени могао да изјави жалбу жалбеној комисији и покрене управни поступак, потребно је да му решења којима је одлучивано о његовим правима буду уручена, што у овом случају није учињено. Супротно становишту другостепеног суда, недостављање решења које се односи на остваривање права, обавеза и одговорности запосленог има утицаја и од значаја је за заштиту његових права, у смислу члана 193. Закона о раду. Тужиоцу припада накнада штете у висини неисплаћене плате у утуженом периоду, а одговорност произлази из незаконитог рада органа тужене која није вршила доставу решења о распоређивању и утврђивању плате, чиме је онемогућила тужиоца у остваривању заштите својих права.

Из наведених разлога, применом одредбе члана 416. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Како тужена по жалби није успела, то је одбијен и захтев за накнаду трошкова поступка по жалби.

С обзиром на успех у поступку по ревизији, тужени су обавезани да тужиоцу накнаде трошкове у износу од 194.762,00 динара и то за састав ревизије износ од 22.500,00 динара и на име судских такси износ од 172.262,00 динара, сагласно одредбама члана 153, 154. и 163. ЗПП, Тарифе о наградама и накнади трошкова за рад

адвоката („Службени гласник РС“, бр. 121/12...99/20) и Таксене тарифе из Закона о судским таксама („Службени гласник РС“, бр. 28/94 ... 95/18).

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић